

.týždeň 27/2007

Odbory naše milé

Znova boli v uliciach. Odborári. Tentoraz na podporu Zákonníka práce a Fica. Toho, ktorý prijatím nového Zákonníka najviac poškodil zamestnaných.

Ficovi podpora odborov vyhovuje, ale iba dovtedy, kým bude mať preferencie. Keď nebudú, otočí kamsi k Chávezovi. A u Huga to odbory nemajú ľahké. Odbory sa v prvej polovici roku 2006 snažili ísť vláde, ktorej som bol členom, po krku. Takže o nich nenapíšem, že sú potomkami bývalého ROH, a že je to na nich poznať. Mali by zastupovať záujmy všetkých zamestnaných, aj tých v zdravotníctve, keď sa však na to pozriete bližšie, okrem svojich záujmov nezastupujú nikoho. Aj preto sa im zmenšuje členská základňa.

Najrevolučnejší sú, keď majú vlastné voľby – vtedy šibrinkujú štrajkmí, len tak hrmí. Inak sú málo akční. Ved' im, plateným funkcionárom, nie je až tak zle. Z tohto „revolučného“ rodu pochádza aj viacero politikov, ktorí ešte ako odborári čosi žiadali a dnes, ako vládni činovníci, hovoria „nedá sa“.

Inými sú lekárske odbory. O tých už vôbec neviem napísať. Vznikli ako občianske združenia pri niektorých nemocniciach, bez jasnej štruktúry, v prvej fáze bez tých hore aj dole, pretože nemali členské základne. Držali aj hladovku, ale nenapíšem, že pri nej vraj až tak nehladovali. Takisto nenapíšem, že im dlho trvalo, kým zistili, že jedinou agendou, ktorá je pre nich zaujímavá, je získať podiel na moci. Jeden z nich sa najprv videl u liberálov. Vtedy ešte nehovoril, že treba viac peňazí do systému. Neskôr to skúsil v prezidentskej strane s rovnakým výsledkom, čistá nula. Tie dve nuly ho ovplyvnili tak, že chlapsky, pravicovo chcel privatizovať nemocnicu, vlastne iba krásnu budovu. Nakoniec sa dohodol so Smerom. Myslel si, že niečo dostane za zásluhy. Nedostal.

Nechcem napísať ani to, že všetci hovoria o odchode lekárov do zahraničia, ibaže na Slovensku pribudne ročne okolo štyristo nových lekárov, hoci doma zamestnáme najviac päťdesiat. Nechcem napísať, že naši lekári – seniori sa držia zubami nechtami v nemocniciach, namiesto aby išli do vlastných ambulancií, čím blokujú mladým miesta. Preto ani nenapíšem, že by bolo treba zvážiť „numerus clausus“, pretože nie sme takí bohatí, aby sme vychovávali lekárov pre zahraničie. Platy lekárov sú naozaj mizerné, ale najmä preto, že sú zle rozmiestnení a v nadbytočných kapacitách (toto neplatí o žobráckych mzdách sestier, ktoré, žiaľ, nemajú svoje sesterské odbory).

O odboroch ako sú tie naše sa nedá nič rozumné napísať. Iba to, že by si mali dávať pozor. Ďalší predvolebný bumerang sa už vracia.

.rudolf Zajac

Autor bol ministrom zdravotníctva v rokoch 2002-2006